

ЗЛА РЕКА

БРАНИСЛАВ Л. СЛАНЧЕВ

22 октомври 2001 г.

Copyright 1998-2001 Branislav L. Slantchev. Reproduction and distribution in any form without prior written consent of the author is a violation of applicable copyright laws. Unauthorized use beyond the limits permitted and established by these laws constitutes infringement of the author's rights and can be prosecuted. All rights reserved. The author can be contacted at: bsla@troi.cc.rochester.edu.

НА ТЕБ

Докато седях, залепнал в мухоловката на ежедневието,
телефонът иззвъня като чаша кристална
в ръката на разюздана уличница.
Гласът изригна нейде отдалеч,
сякаш гвоздей дращи по стъкло,
а аз смутено мрънках лъжите нескопосани
в свое оправдание.
“Какво правиш?” изплю се изхабената слушалка.
“Плета чорапи!” отвърнах аз, а отсреща нещо трясна
и с немотата си глухата слушалка
присмя се на мойто лицемерие
защото мога аз чорапи само да разплитам.

София, 10.02.1991

СКРИТИЯТ БОГ

Зачервени замръзнали длани,
като подпухнало лице на удавник,
със зъби прогнили от черни напукани нокти.
Фигура тъмна коленичи в студа,
фигура тъмна превита в снега,
и сянката, по-тъмна от нея, се моли на Скрития Бог.

Подземие на подгизнала кула,
стенания безбройни дочула,
изтерзан от вериги, изнасилен каменен под.
Скелетът сух коленичи
в тайна и няма молитва
и свобода, прикована с халка, се моли на Скрития Бог.

Плува в слуз във утробата
нероденият венец на природата,
за изтръгване готово сърце, тупка и то.
Свита фигура в ужас непознат,
обзета от несъществуващ страх
и тя коленичи в молитва лишена от думи към Скрития Бог.

Дали седи той в отвъдното царство
или планина е възседнал с гръмотевица в ръце,
дали изографисан е върху икони
или е в шепота, понесен незнайно накъде:
той е премерен, оценен и разделен,
има акции, пари и стоки,
храмове, дворци, хотели и коли,
етикет, название, лепенка и панделка дори.
Адрес, ръце, нож, отрова, чар,
минало и бъдеще, кокал и стъпало,
има всичко. . .
само няма настояще.

София, 10.02.1991

АЛЕЯТА НА РОЗИТЕ

Пътят опустяваше и в далечината се извиваше,
зелените дървета легнаха над хълма като плащ,
вървях отново по алеята на розите,
листата им трепереха в беззвучен плач.

Години минали и мигове изгубени,
и радости и скръб, събрани във едно
лице на странник с непроницаеми очи
и усмивка на обесения на тъмното дърво.

Отново тук, отново сам и пак вали,
по пясъка не бе останал даже прах от моите стъпки,
отново кат' слепец отчаяно загризал кръста
на алено разпятие, вечно както е мигът.

Но цветята вехнат, а сълзите съхнат
и вчерашният ден е днес една мечта:
чувствата са притежание на силния човек,
а розите са твърде крехки за една душа.

София, 13.11.1991

НЕ ИСКАМ ДА УМИРАМ

(ВСЯКА ПРИЛИКА С ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА Е СЛУЧАЙНА)

Не искам да умирам, не че ме е страх,
но е неприлично, невъзпитано, липса на такт.
Безвкусица е да се откъснат тези,
които ме познават от грижите им всекидневни.
Нагло е да ги карам да хабят
сълзите си фалшиви над гнусния ми гроб.

Снобско е да ги принудя
да измислят прочувствени слова за мен,
а в ума им да са неизмитите чинии и кофите за смет.
Нечовешко е да ги накарам
да прободат с карфица дрехите си нови
за да закачат ужасна черна лентичка,
която дори не е на мода.

Нехуманно е да си пилеят времето така,
не, не ща аз да умра.

София, 14.02.1991

ЕПИТАФИЯ

Не искам на гроба ми да има епитафия,
а само просто “тук лежи” (в калта),
изписана да не е датата на раждане
защото важен е единствено денят на смъртта.
Не ми се ще някой червей с погнуса
да пропълзи през очните ми кухни
и да си отиде сит от мойта плът
(не, аз не съм Христос и да бъда не искам)

Не искам вие, лицемери, кретени слабоумни и лъжци,
красиви думи да редите най-притворно
да казвате, че щастливи сте били да ме познавате.
Не, за мъртвите или добро или нищо, абсолютно нищо,
но аз добро не ща, а пък нищо не се иска.
Затова - мълчание, а дали ще си умра
зависи от хорската тъпота!
Защото само глупците величат безспир
и за гении нижат бездарний си стих,
само те могат на паметници корони да слагат,
възхитени да изпадат в екстаз
от сентенции надути и грозни,
от думи без смисъл, строени във ред.
Само глупците заучават и повтарят чуждите думи,
а човекът истински твори си сам
и никога не се прехласва пред чуждите творения
защото прекрасно той разбира, че не са за него.
Произведението предназначено е само за твореца.
Но и аз короната ще нося, пък била тя и от тръни
(не, аз не съм Христос и мъченик не съм)

Не ме интересува. . .
Затова аз епитафия не искам, желая да умра,
а не мойте думи да звучат в чуждите уста.

София, 19.02.1991

КАК МРАЗЯ

Как мразя да се сгушвам между тлъстите бедра,
мазните крака на дебела жена.

Как мразя да се съобразявам с доводи логични
от хречеца уста на умна глава.

Как мразя да се ръбя на кокали стърчащи,
хилави крака на кльошава жена.

Как мразя да ме наставляват с мъдрости житейски
възрастни умници, импотентни от старостта.

Как мразя да ме съжالياват превзети госпожи
с мозък като топка лой и паяжини.

Как мразя да ме презират достопочтенни господа
сковани в префърцунени маниери и дела.

Как мразя. . .

Ах, защо не съм се родил бесило?

София, 19.02.1991

ЩЕ УМРА ПРЕЗ ЗИМАТА

Ще умра през зимата
за да може снегът да скрие мойто светотатство,
за да отмъстя на всичките си познати
като ги накарам да подскочат от студа
край моя черно гнусен гроб.
За да могат гробарите да псуват,
раздирайки земята твърда като зъб,
да могат червеите да ме прокълнат
заради вкочанената ми плът,
която да изгризат не ще успеят лесно.

А когато мине време
и вятърът отдавна е откраднал
единствените и изсъхнали цветя,
когато времето изтрие името от кръста
с разядена от проказата ръка,
когато птиците,
прелитайки на обителта ми вечна
ще падат мъртви в локви кръв,
тогаз озъбеното ми чене
ще зее вечно в безтелесна усмивка.

Ухилване и присмех към онези,
които бяха тъпи да останат да живеят.
Ще умра през зимата,
ще умра през зимата. . .

Притеснявам се само да не ми е студено.

София, 25.02.1991

НАД ПРОПАСТТА

Един човек виси, държи се с две ръце
за езика изплезен на друг.
От тежестта той (езикът) бавно се изтръгна,
като дърво убито, изтръгнато от корен

А-а-а-а-а. . .

Ивици червени, проточени като черва изплюта кръв,
като панделки от алени съсиреци
увиващи се змийски около подарък-труп,
бележат полета стремглав надолу,
падението следват.

А онзи, другият, останал горе,
с достойнство методично се избърса
и хвърли кърпата надолу в пропастта.
А после от елегантното си малко джобче
извади изгнил, но дълъг прът
и го забучи в своята уста.

И си отиде. . .

София, 28.02.1991

. . . И БОГ СИ ОТИДЕ

Русалките измряха,
изсъхнаха тъй бързо люспестите им опашки
и разпаднаха се след конвулсии страшни
и свенливост плаха
на нокътчета малки,
които се превърнаха в огледала,
където те разглеждаха разложените си лица:
остатъците жалки
с невиждащи очи.

Въздишаха гробовно,
потраквайки със челюстите откачени
с тихи хълцания уловени
от липсващите им дробове,
а с разядена ръка
се опитваха досадните мухи
да прогонят от очните си кухини
и белеещи ребра
оглозгани от морска сол.

Всичко се разпадна
и се превърна в пепел блестяща,
жертва на съдбата ужасна,
извечната крадла.

Морето я окъпа
най-грижовно в своите сълзи,
в проказата на своите води
я придърпа
и стана кал пепелта.

Всичко почва там, където свършва:
ботушът тежък на пияния моряк
се стовари на забравения свят
и локвичката кал разпръсна.

София, 28.02.1991

НАЙ-ДОБРОТО СРЕДСТВО

Презервативът може да се спуска
и да се пръкне неочаквана гадина.
Спиралата поврежда нещо
та после жената не може да роди.
Хормоналните лекарства
предизвикват нежелателни ефекти
като, примерно, надбеляване
или странно прекомерно окосмяване
(от къде са брадатите жени)
Затуй, най-доброто средство
против преждевременно забременяване
безспорно е ранното скопяване.

София, 03.03.1991

РЕКВИЕМ

Потискащите звуци бавно се носят
и капят върху изтерзания амвон,
с нокти раздират тържествения балдахин
и на покойника лицето сграбчват със стон.
Стон болезнен, брънка от разкъсана верига,
тази, на която се църквата крепи,
същата, която мрачно се люлее
като махало на разтекъл се часовник на Дали
(всъщност, махала те нямат)

И после яростно се те стоварват,
гръмогласни, без предупреждение
върху невинните съдини златни
след погребение готови за кръщение.
А пасторът - овчар на заблудените овце,
добитък на обилна паша бе изкарал,
довел ги бе на свято място,
с трева ги тъпчеше едва прокарала
(за да дават много мляко)

А синът божи от стената,
застинал в стъклописно мъченичество,
тайно се хилеше, но и с горчивина си мислеше,
кога ли ще го поизлъскат,
защото вече беше потъмнял,
пък дори и поизносил.

София, 05.03.1991

ОМАНАТОПЕЯ

Опитвам се да говоря,
но мога само да грача като куче,
или в най-добрия случай
да вия като коза рогата.

Гласните струни, езикът и чревцата,
въобще нещата, които ползвам докато говоря,
са извадени, натопени в саламура,
осолени, готови да зимуват.

Търпение обаче нямах,
затуй прибързано си ги изядох,
пък те оказаха се развалени
защото не били добре сварени.
Но ефект имаше поне:
сега квакам като таралеж.

П.П. Забравих аз да спомена,
че туршията, за която
в стихотворението не става дума,
я направих от предните си зъби.

София, 05.03.1991

ТЪМНАТА СТРАНА НА СЛЪНЦЕТО (ЗИМА В ЮЖНА АМЕРИКА ИЛИ НЯКЪДЕ ТАМ)

Разговори, глупости, пререкания, дискусии,
викове, скандали, упреци, кавги,
обяснения, рецитиране, назидания пусти,
недоизказване, преувеличение, шепот и лъжи.
Повтаряния настойчиви, ироничен смях,
присмех, подигравка, пустословие, жлъч,
саркастични забележки, разтръбяван грях,
дърдорене, писъци, дрънкане и глъч.

Добро чувство - Зло!

Черен заек - Бял!

Зло чувство - Добро!

Черен заек - Бял!

За джунглата сме всички:
лепкави блата - мазни усмивки,
инстинкти - похотливи привички,
за джунглата сме всички!

Лиани - измами, мъдрост - змии,
жаби - красавици, кукумявки - злини.

Ями с колове - подкупваща любезност,
капани смъртни - изтънчена перверзност.

Изгнили дънери ни учат на вечност,
алчно провиснали клони ни учат на любов,
бял заек - черен заек без уши,
препечен заек - кървав и суров.

Цар Траян е гол и има заешки уши!

Всъщност цялото слънце е цикламено
в отровно зелена разцветка!

София, 05.03.1991

ЕТЮД В АЛЕНО

Животът прилича на кръв,
тъй нужна безкрайно,
безполезно-безценна:
купувачи тя няма,
а продавачи - без чет,
продавачи колкото щеш.

Животът прилича на кръв,
лепкав, съсирващ се лесно,
но ако си болен за зло
от хемофилия неизличима,
то тогава тя лесно изтича,
безвъзвратно изтича.

Животът прилича на кръв,
ти можеш донор да станеш,
мжеш живот да даряваш,
Бог, пръскащ светлина. . .
но ако не е добра за зла беда,
ти другите повличаш към смъртта.

Животът прилича на кръв,
да я заразиш ти можеш
ако на ръждиво се порежеш
ако мерки не вземеш,
ще пукнеш в мъки гадни
от тетанус безславна.

Животът прилича на кръв
и докато си жив ти трябва,
но когато умреш, я захвърляш
като ненужен парцал,
с който си бърсал безкрайно
греховете си - знайни, незнайни.

Животът прилича на кръв,
кофи кръв и живот,
мръсночервени кофе боклук;
пък и щом накрай ти омръзне
твърде лесно ти можеш
в мивката да я източаш.

София, 05.03.1991

ПЛАВАЩОТО РЕБРО

(или човешкото тяло от ФИЛОСОФСКО-ЕСТЕТИЧЕСКА ГЛЕДНА ТОЧКА)

Много неприятно наистина.

Водата закипя и чайникът изсвири.

От уплахата (изненадата) подскочих

и ударих си краката във тавана,

в чисто новия таван, застлан с персийска черга.

Падайки, нежно се надянах на дръжката,

закривена кат' чадър безличен или бастун

и вероятно от този удар

плаващото ми ребро от ляво

получи огромна пробойна

и безславна, като мравка, се удавих.

Реших, че така не съм изискан,

издържан не съм от естетична гледна точка

и затова налагаше се да удавя ребро едно от дясно.

Обаче токът спря и чайникът не можеше да свири,

затуй и да подскоча от изненада (или уплах) не успях.

Отчаян, обух си новите галоши

и изядох един домати.

Оранжев. . .

София, 05.03.1991

ГАРВАНЪТ

Герои вече няма, в гробниците свои спят,
а страстта и славата отдавна излязоха от мода.

Кралете носят хартиени корони,
смешниците са в облеклата на съдии,
а политиците - във папагалски роби.

Кръвта на бъдещето се стича
по олющената стена на историята.
Дълбока бръчка - пукнатина
разсича нейното лице на изхабена курва
и образува пропаст там,
където миналото беше някога.

А сегашното - картина,
закачена на ръждясал хлабав гвоздей
и вместо рамка (или всъщност рамка):
заострена бодлива тел.

А там - избесени свещеници,
потъпкано разпятие,
кръстове горят,
пирони се коват,
дялкат нов Исус.

Не че им е нужен, не.

Това е просто една традиция, навик.

И короната въргала се в прахта.

И друго има там, в картината:

погребение, погребален пир.

Ние сме опечалените, носачите,

гробарите, танцьорите и оплаквачите,

плюскачите, пиячите,

оратори на слова надгробни,

процесията цяла, трапезата и ястията,

алкохола и водата (то си е все тая),

и дъските, от които е скован ковчега,

и самият той.

И каквото лежи вътре. . .

Не сме само гарванът.

София, 20.03.1991

ДЕСЕТ БЕЛИ РОЗИ

Докъдето стига окоето
бели кръстове покриват полето.
Спомен единствен и той - позабравен
за тях. . .

Братя, убиващи братя.

Дали е загинал геройски,
като е плюл в окоето на смъртта
или го е застигнал случаен куршум
докато се е гушел страхливо в окопа,
значение никакво няма.

И за героя и за страхливеца
наградата е една - бял кръст.

Докъдето стига окоето
безименни кръстове покриват полето.
Хиляди незначайни герои лежат,
умрели за нищо. . .

Братя, убиващи братя.

Забравени.

Вятърът милува каменните символи,
а дъждът ги мие със сълзите си.
От прахта ги мие на това,
за което превърнаха се те във прах.
И слънцето, и луната да отговорят не могат
на тяхното няма "защо",
въпреки че отговора знаят добре.

Докъдето стига окоето
ненужни кръстове покриват полето.

И все пак нечия ръка
оставила е десет бели рози
за тези, които газеха реки
от стонове и писъци,
които завиваха се с кръв
и които пиеха сълзи,
за тях. . . на тях. . .

И белотата на розите тъмнее

И розите кървят. . .

София, 22.03.1991

ОТВЪД СТЕНИТЕ

Веднъж във съня си,
отвъд тъмни стени
на призрачен замък,
през болка, мъгли,
там, далеч край морето,
при огряна от луната вода,
стоях вторачен в небето,
заслушан в песента на нощта.
От там, далече нейде отвъд,
където водата се слива с небето,
където нивга ни чайка летеше,
на печалния бард песента ме зовеше.

И чух нечий глас да шепне и казва:
“Всеки прави своята съдба!”
животът не е какъвто изглежда
през очите на Време, Сивота и Мъгла.
Разбрал защо е печален
не чувах омайния бард,
когато седях там отново
премръзнал, самотен и сляп,
през мрак и мъгли,
на черния замък
отвъд тъмни стени
веднъж във съня си.

София, 22.03.1991

НОВ АПОКАЛИПСИС

Всички те са хора, жертви на своето време.
Завинаги сковани, бъдещето им е престъпление.
Скитайки земята ден и нощ,
търсейки нещо, което не знаят как да намерят.
Те смениха мечтите си за призраци,
позлатата на слънцето - за цвета на кръвта,
дърветата - за пепел, понесена от вятъра,
небето - за савана на мъртвец.

Плющят гордо знамената,
а отзад - Смъртта с лице от куршуми,
гюлетата раздират плътта на земята,
а флаговете разкъсани се стичат на струи.
Кухи черепи, шепнещи безсмислени думи,
натъпкани със слама тела
на безчувствени марионетки,
те чакат господаря да дръпне конците,
но дали ще забравят на куршумите писъка?
Безформени сенки без цвят и лице
изкачват се по стълбата, водеща надолу,
която води до смърт и до забрава,
те ходят черно-бели, денонощно. . .
Изтощени, но напред, напред, напред,
да намерят покой те не успяват,
а само откриват стария страх,
когото годините не са успели да изтрият.

Дали да си представиме можем какво ще стане
ако се опитат да воюват отново.
Глупци те бяха да се борят за кауза,
която изобщо не разбират.
А и кауза няма, няма и причина.
Има само страх.
Напред маршируват към края на света.
Нов апокалипсис се вижда
в техните очи,
умове,
ръце. . .
Отново. . .

София, 22.03.1991

ПОСЛЕДНО

Ръцете ми треперят, стискайки двата зара.
Ще хвърлям за последен път,
ще оставя съдбата да реши.
Винаги оставям това на друг защото съм страхливец
и под прикритието на молец за съвет дори
чакам някой да подсказе решението на моите проблеми.

Един-единствен път в живота си кратък
сили събрах да извърша едно-единствено нещо:
да се погледна критично, честно и прямо,
да се погледна, признавайки всичко,
да се вторача и в най-тъмните свои кътчета,
чието съществуване ме е било страх да призная,
да се погледна без боязън и лицемерие,
(но без страх така и не успях)
да погледна поне веднъж какво се крие
зад обратната страна на огледалото на моето съзнание. . .

Отчаян скапаняк.
Зад външно лустро и дребнава философия
се крие слабосилно, дребно същество
от проклетия родено, живеещо проклето,
презряно и жалко,
защо толкоз болка се събра у мен?

Не че нямам сили да се боря,
“да се боря” означава в случая “да се преструвам”.
Сили имам, но не виждам смисъл.
Какво да сторя като родил съм се просто скапаняк.
И времето минава в мечти за любов,
в красиви видения и представи за щастие,
защото аз друго не умея, пък и не ми се полага.
Само да се преструвам най-безславно
с трениран чар и изискани маниери.
Само да обирам трохи от чуждите трапези,
да бърша чуждите сополи
докато собствените се стичат по моето лице.
Защо родил съм се едно нищо - дупка,
дори не съм и личност, а измислено изчадие,
(и Кьоно е писал за мен).

Под притворната ми външност и щастливата усмивка
се крие разядена от опустошителните страсти душа.
Защото, въпреки всички жени, съм самотен.
Сам, изхвърлен на боклука, без любов.
Това чувство не е създадено за скапаняци.
И съм неуверен, и ме е страх от самия мен.
Боже, защо ме подлагаш на такива изтезания?

Сърцето ми е свито, ръцете ми изтръпват.
Без приятели, предаден, нещастен, сам, сам, сам, САМ!

По дяволите всичко!

Изплъзват се заровете, напускат влажните ми пръсти
за последен път в живота мой: нула.

Заровете не показват нищо, просто нула.

Няма път, ни бъдеще, ни. . . нищо!

За последен път, това съм аз.

Уморен съм да живея, но страх ме е и да умра.

Докрай ще си остана скапаняк. . .

(Но дори и ти, приятелю,
не вярвам, че ще успееш да ми помогнеш)

София, 24.03.1991

ОПАЗИ МЕ

Все още не мога аз да разбера,
дали у мен е грешката
или в хората около мен
(естествено не всички).

Дали аз съм извратен,
с разплуто поведение
и разлигавено подсъзнание,
дали аз все не успявам
да се взема във ръце,
да се стегна
и да се изправя.

Или другите са гадни,
подли, мазни същества,
със егоизъм във кръвта,
то и аз съм отчасти егоист.

Дали те не могат,
дали не искат
поне да се опитат
лодка да ти подадат,
пък била тя и пробита,
та да не се удавя в кръв.
Защо не се опита някой
да престане мостовете да гори,
защо не ме предпази
с мантията на разбиране
от неразбирането на студа?

Пък и студ ли е това?

И аз не знам.

Дали е по-добре да се залъгвам,
като приемам фалшивото съчувствие
за монета най-чиста?

Дали е по-добре да се заблуждавам
като възприемам за разправа нежеланието
за разбиране?

Дали е по-добре да се мамя
като възприемам безкрайната досада
за търпение?

Или е по-добре да кажа:

“Майна ви! Оставете ме на мира!”

А има и трети изход. . .

Боже, опази ме от това:
виждащия да прогледне!

Моля те. . .

Или върви и ти по дяволите!

Божествен егоист!

Върви!

Отивай!

Заминавай!

Изчезни!

Разкарай се!

Махни се!

Завинаги!

ЗАВИНАГИ!

София, 27.03.1991

КАТО ШЕПОТ ВЪВ ВЯТЪРА

Дойде време боговете да умрат. . .

Мога да чувам
да се движа мога
мога да виждам
и мога да дишам. . .

Аз съм светът!
Разпънат от съмнения,
наистина ли съществувам?
Или съм като митичните дракони?
Кървя от гордост,
но болката се е загубила
в лабиринт от гледки и от чувства.

Аз съм океанът!
С уморени вълни от тъга,
объркване се носи над моята глава.
Давя се и умирам в себе си.
Страст? Слава? Безсмъртна смърт?
Всичко си отиде, нищо не остана.

Аз съм този, който идва и който си отива.
Накъде - не знам.
Не се осмелявам да запитам вятъра.

Аз съм отговорът, Думата,
далеч отвъд този свят.

Аз съм всичко, но все още никой.
Нямам лице, нямам и име,
къде принадлежа?

Аз съм крал на всичко,
на призрачни сенки, танцуващи в ума ми.
Черна бездна, после - Нищо!
Мога да виждам, но все пак съм сляп.
Пророци, демони, магия, огън,
Господи, все още вярвам в края!

Краят!

Пропуснах последния си изгрев.
Толкоз странно и реално, но и тъжно.

Аз съм светът,
все още мога да дишам
и сега мога да видя
накъде съм се запътил:
пътека лека за оногова, който е загубил,
светкавици по уморителния път.
Сами живеем нашия живот,

като Исус, прикован към неговия кръст,
самотен, да изкупи нашите сълзи,
греховете на нашите приятели и врагове.
Всички те са преходни, недълговечни,
сами растем, сами отиваме във гроба,
а душите ни - опаковани и с лепнат етикет -
поставени на нечий прашен рафт.
На гробниците стените кървят,
луната е изгорена и черна,
светът цял чака духовно изцеление,
но връщане няма. . .

В града на безсмъртните има пожар,
складът прашен на съдби лежи в развалини,
всички горди думи и погубващи лъжи
се удавят в собственото си безсмислие.
Сега си отивам, като шепот във вятъра. . .

Дойде време човекът да умре. . .

И да стане безсмъртен?

И да стане. . . нищо. . .

дори не прах, а просто - нищо. . .

София, 12.04.1991

HERE ENDETH

Утрин сива, леден вятър
заслепява моите очи,
ужасен силует затулва,
но из-зад премръзналите клепки виждам
проклятието в очите на слепеца.

Бесилка тъмна, стар приятел,
безпощадна, гладна;
край нея, на изгрева в мъгливия саван
погребален химн запяват птиците за мен,
прокълнатия от очите на слепеца.

Село тихо, ранен час,
тъй тъжен колкото би той могъл,
лица незнайни със решимост мрачна,
но “Бог да бъде с теб” някой мрачно ми прошепва,
на прокълнатия от очите на слепеца.

Студено слънце кат’ петно далечно
надниква сякаш през решетка
владенията му сумрак преизпълва
забулва хладния олтар, забулва мен
прокълнатия от очите на слепеца.

Ни светия, ни човек,
ни небето, ни земята
милост никога не ще те имат
за този, който е сгрешил,
за прокълнатия от очите на слепеца.

Разцепен облак, кадифено черен,
ето, че ме приближава
и душата ми ще отлети далеч от мен
към щастие или към мъка,
далеч от проклятието в очите на слепеца.

София, 18.04.1991

ЗЛА РЕКА

В ден закъснял, не помня кога,
аз потопих се в таз мътна река.

Лепкаво дъно с подмамваща кал
плени ми краката навеки без жал.

Подводни течения коварно влечаха
и в мрак на ужас безсилен стенех аз.

Дънери мъртви ме удряха в гръб,
пиявици смучеха изранената плът.

Аз зъзнях удавен, треперех дори,
че не ще доживея от студ до зори.

И не знаех, че над мен в таз река
никога веч не ще слънце изгря.

София, 1992

КОГАТО СПИШ

Когато спиш,
утеха търсиш в своите видения
Когато мечтаеш,
утеха търсиш в своите мечти
Когато се смееш,
утеха търсиш в своята усмивка
Когато ридаш,
утеха търсиш в своите сълзи.
Когато се молиш,
утеха търсиш в своята надежда
Когато обичаш,
утеха търсиш в своята любов
Когато мълчиш,
утеха търсиш в тишината
Когато предричаш,
утеха търсиш в поглед суров.
Когато трепериш,
утеха търсиш в своята боязън
Когато се любиш,
утеха търсиш в яростта
Когато пишеш,
утеха търсиш в стиховете
Когато се друсаш,
утеха търсиш в своята друга страна.
Когато живееш. . .
Нима живееш?
Когато убиваш,
утеха търсиш в лудостта
А когато умираш. . .
Търсиш отчаяно, но не откриваш
Защото утеха няма във живота,
утеха няма и в смъртта.

София, 1992

СТРАННО

Перото плаче върху девствения лист.
Защо ли плаче
след като съм весел?

София, 1992

АРХИВИ

Дали, прелиствайки
на бъдещето прашните архиви
познавач ще стана на свойто настояще
или отново
в миналото трябва да потърся
отговори на въпроси належащи?

Дали, забърсвайки
паяжините от мъдра стара книга
ще мога да добия знания от нея
или докосвайки
печата на нейните корици
естеството на всемира аз ще проумея?

Дали, поглеждайки
редиците от сбран човешки опит
ще съзра труда положен там
и питам се, дали накрая
ще успея да се ориентирам
без библиотекар, сам?

София, 1992

ПЕПЕРУДИТЕ ТАНЦУВАТ. . .

Духовни наследници
на първите завоеватели
посипани със пепелта
на обикновените мечтатели
закърмени с легенди
прегърнали безумие
Пеперудите танцуват по Холивудски балове.

Извратен разкош
люкс на ледено безсмислие
любов с рафинирана жестокост
по зелена тарифа на силите
отгледани с легенди
прегърнали безумие
Пеперудите танцуват по Холивудски балове.

За педерастии с хиляди жени
широкоекранни басни
дълги бедра, вампирски целувки
в девствен макияж облечени страсти
израснали с легенди
прегърнали безумие
Пеперудите танцуват по Холивудски балове.

Лустросани мигли премигват
премрежват алчни очи
красавици с копринена кожа
удавят в перли своите мечти
остарели с легенди
прегърнали безумие
Пеперудите танцуват по Холивудски балове.

Ръце треперещи залагат
последните лесни пари
и разорени биват изхвърлени
към калната локва в зори
без никакви легенди
прегърнали безумие
Пеперудите танцуват по Холивудски балове.

Удавникът не ще веч изплува
под мрачния каменен мост
лицето му не ще веч погледне
как слънцето изгрява над Холивуд
живеещ с легенди
прегърнал безумие
Пеперудите танцуват по Холивудски балове.

София, 1992

СЪНИЩА ОТ ОТВЪДНОТО

Видях любовта,
живота видях,
видях и смъртта,
видях и това,
което хората им бяха сторили,
бягайки от тях.

Любовта - с обезобразено лице,
с тяло, изпълязано от нечий кошмар,
в одеяния от папагалски маскарад,
с поглед, загубен в огромния град.

Животът - от страстта изтъркано тяло,
с лице скрито под философски воал
с обувки износени от дългия път
в дрипи протрити от кости без плът.

А смъртта - с прекрасно лице
с тяло на желана от всеки жена
с усмивка като водна лилия нежна
с блясък златен, бездънен, безбрежен
Всеки искаше да спи със смъртта. . .

София, 1992

ПОГРЕБЕНИЕ

На лудостта със ризницата защитен,
неуязвим съм за стрелите на коварство,
с отровен дъх в това злокобно царство
те шута закърмиха у мен.
Отвътре ризницата гърбица издува,
едва ли принц ще стана някой ден
кривя се, плещя, в смеха си аз мъдрувам
приласкан, но и отритнат съм във този трем.
На безсмислените задължения в плен
сълзите ми за други са храна
и оглозганите кокали от мен
във блюдо сребърно предлагам.
В таз глутница съм аз разпределен
незабележим и дразнеш шут,
а сърцето ми - вкочанен труп:
изгнил съм, от отрови овъглен.

София, 1992

ХИМН

Пробуди ме, музо, с нежния си звън
на лири сладкогласни и тръстиковите флейти
с целувка край сложи на кроткия ми сън
рабуден прегърни ме, о Левкотейо!
Пробуди ме, музо, с нежния си звън
рабуден прегърни ме, о Левкотейо!
отнеси ме със воала на полет устремен
към радианния престол на мойто вдъхновение.
На лири сладкогласни и тръстиковите флейти
към радианния престол на мойто вдъхновение
танцът безумен изчезва във безкрая
гдето чака ме позлатата на вечността.
С целувка край сложи на кроткия ми сън
и гдето чака ме позлатата на вечността
занеси ме на ръце във този храм на
освобождението от тленната измама.
Рабуден прегърни ме, о Левкотейо,
отнеси ме със воала на полет устремен
и освобождението от тленната измама
аз ще открия на Поезията във плен.

София, 1992

ДА БЪДЕ ЧОВЕКЪТ

“Аз умирам и светло се раждам”

Д. Дебелянов

О, боже, безвъзвратно защо съчетал си у мен
ума на развратник, ума на бохем
и чиста душа като планински кристал,
душа на девица защо си ми дал?

Защо към теб неуморно духът се стреми,
а желанья коварни замислят злини
и защо ми се иска добро да творя,
а с пламъци адски копнежи горят?

Защо се потапям с наслада в любов,
в ласки чужди се гуша под чужди покров,
а сутрин се чувствам тъй мръсен и жалък
сякаш на просяк отнел съм последния зальък?

Защо прошка да прося облян във сълзи
аз, искрено каещ се, мога, на колене си дори,
а после с презрение да гледам навред,
присмиващ се, горд, назовал се “поет”?

Защо аз, стахуващ се мравка да смеля
с дива наслада чуждо бесило люлея
и защо справедлив съм само тогава,
когато не засягат моето желание за слава?

Защо намирам сладостно услаждение
да отхапвам от забранения плод на падение,
защо аз, който мразя и презирам дявола
с делата си в редиците му се строявам?

Защо си ме направил крехък, слаб човек,
като тръстика превиван от страдания навек
и защо си вдъхнал разноликата душа
та отърване от болките си аз не ша?

Защо аз искам да съм простичко човек,
а не - неземеен, канонически светец,
какво у мен таи толкова обаяние,
та загубата му да носи смъртното страдание?

Защо сутрин ми се иска да бъда отче и пастир,
а вечерта - поет, заграбил жадно греховния потир?
И сега, най-важния въпрос от всички:
защо от себе си не ща да се отричам?

София, 1992

ЩЕ СЕ МРЕ

“Ще се мре,” подигравка стаена
вложих аз в тези слова
и в миг пожелах да изплезя
език раздвоен към живота-монах.

“Ще се мре,” изплюх се с презрение
и в слабините го сригах дори
о, истинско туй е падение,
как се само животът преви.

“Ще се мре,” насмешливо му рекох,
а той в ужас изцъкли очи,
взе да вие, стене и трепери,
но не сбра смелостта да крещи.

“Ще се мре,” провикнах се аз
и нетрепващо взора си впих
в бесилката хладно възправена
под океана небесен и тих.

“Ще се мре,” набих му отново
в главата дебела това:
скудоумник-живот, какво да се прави,
той сам себе си не може разбра.

“Ще се мре,” тъй както живях,
в пируване славно, жени,
стихове, вино, смях и борби:
огън, що смъртта не мож’ загаси.

“Ще се мре,” фасонът му смачках,
а той молитви взе да шепти,
туй добиче притворно, вонящо
знаеше - душата ми в ада ще ври.

“Ще се мре,” изпъчих се гордо
и брадичката вирнах, замрях
в поза славна и дръзко му рекох
“И ти не можеш ме спря!”

Свит на пода, плюещ зъби,
безсилно раната притискащ,
животът смаяно изфъфли:
“Ами че аз и не искам. . .”

София, 1992

ЕНОНА

Уви, отнех от тебе билето целебно
в една мъка от живота те лиших,
за мен си го запазих, но вместо него
отрова се разля из моите гърди.

В далечината прах се сляга,
заличава твоите следи,
а до мен в безумие отказан
разбит потир лежи.
С горда ревност те наказах
пренебрегнах последната молба,
а дълго Сбогом устните ми шепнат
сега към теб и към света.

Ти тръгна си неизпроводен,
отхвърлен и презрян,
със себе си отнесе спомен
за несъществен блян.

Прахът размесва твоите сълзи
що проля над олтаря поруган,
където в кръв бе потопена
нявга жертвата от свян.

И аз сама наказах се
с мъчения на спомен лют
за таз последна нощ
преди да тръгнеш ти на път.
А сега стоя на хълм далечен
застинала в изпращане незнайно
и веч очите ми не виждат теб
залутан сред това поле безкрайно.

Уви, отнех от тебе билето целебно
в една мъка от живота те лиших,
за мен си го запазих, но вместо него
отрова се разля из моите гърди.

София, 1992

DIS MANIBUS

Върнете го! Върнете го!

От сълзите ми на гроба никнат рози
единствено с това земята ме дари
след като отнесе моите възторзи
и щастието удави още в пелени,
изнемощявайки ме със безрадостни злини
връхлетели бяновете горди,
на крилете на които любовта
до боговете се опита да се възвиси.

Но зловидя им се подобна чистота
и във висините грозна ревност се пробуди
и ето аз сега нечута във скръбта
за тоз ридая, който Тя погуби.

Върнете го! на мрака слепи слуги
тогоз, що заговор коварен връхлетя
що на боговете взорът алчен, завистлив
от мен отне и душата ми разблуди.

Недейте се прикрива под саван мъждив,
недейте се таи в безмълвие ужасно,
но впрочем знайте, че не ще ме утеши
ни съчувствие, ни обещания напразни.
Върнете го! Безмилостни керасти
не са ли ви достатъчни ехидните злини
що свличат се и падам аз при вас сега
о, богове на мрачното подземно царство.

Върнете го! Върнете го!

София, 1992

БАЛАДА ЗА ОТМИНАЛИТЕ ДНИ

Не посребрена е косата ми, и слава богу
и не крета̀м трудно със тояжка крива,
не ме е още страх да газя надълбоко
и сила имам да разклатя своята егида.
Все още гоня със стрела изгубената исменида
и не стоя на дъното в пандорината урна,
не бих аз чел из сибилинска книга,
ни́то бих отишъл на поклонение в Лурда.

Нямам поглед орлов, но не съм и сляп
и още имам нещо в мозъчните гънки,
е, с единия си крак съм в черен трап,
но кой ли не е - все Адамови издънки.
Все още съм уверен и унесено не мънкам,
презира́м глупост и духовна нищета,
притворство мразя и за туй, което дрънкам
накрая ще ме хвърлят от Тарпейската скала.

Да се надявам, че не ще достигна тази старост,
дето мъдростта превръща се в еризихтонски глад,
или в замаяната от прегръдки с Лизий радост,
или в нарцис, или в йезуитска гад,
или в крадяща хляба от просещия брат,
намираща и начин последната му риза да отмъкне,
или в профан, презряла бога свят,
или в менада, кожата готова да ми смъкне.

Признавам, че отминалите дни са си свещена крава,
що не можеш да побутнеш с пръст дори,
но мъдростта на опита ще се превърне в плява
ако не успеем отведнъж да я обиколим.

София, 1992

БАЛАДА ЗА СТРАНСТВАНИЯТА

Живеем по необходимост, мрем по навик,
но бих искал да не съм във купа аз,
забъркан и подгонен от извечната досада,
от която не усещам нито пек, ни мраз.
На страстта омазан със възбуждащата мас,
пламъците предизвикват само пот у мен
и лутам се, очаквам своя час,
когато работата ще оплескам някой ден.
Неизбежно е, ний всички ще измрем,
но вечно странстващият съм аз.

Беззъб и фъфлещ шут, единствено успявам
на съдбата да объркам вървите тогаз,
когато тя опитва се добро да ми направи,
пък после се окайвам сам със силен глас.
Изгубил всякаква надежда, хващам се на бас
със любовта, а в резултат - Орфей без лира,
опитвам се да трогна Прозепина в мрачен час
и успявам с много мъки, а накрая що да видя -
за някой друг крака навирва мойта Евридика,
да, вечно странстващият съм аз.

Без друм аз път намирам, по пътеката се губя,
ориентириите в света над мене нямат власт,
непрестанно плюскам, за червея наслада трупам,
поне той да се облажи (е, има си хас!)
В деня, кога' главата ми търкулне се завчас,
кривогледите очи ще гледат в две страни,
а тялото безглаво на един безкрил Пегас
спокойно ще си гние след като обедини
в едно смъртта и любовта, тез две злини,
е, вечно странстващият съм аз.

Когато, кандардисан най-накрай от Нея,
Аз замина в Елисейските поля да бляя,
Лаверна една-единствена ще ме опеет
И Хера в дива радост ще беснее:
Нали, закрилян от едната, от другата аз мразен бях,
Аз, вечно странстващият.

София, 1992

БАЛАДА ЗА СВЕНЛИВАТА СЪВЕСТ

Пия от притворството - керина отвара,
на позлатения алтар във някой храм
на Фалша аз своето същество предавам
и духът ми е от този бог двулик обран,
но аз не треперя пред него поруган
защото нейде в мен смирено Тя стои:
“Чуй, Съвест, дори тогаз не ме ти укори!”
Но не, усмивка - тук, съчувствие - там,
лицето щедро ги раздава,
а пък душата трае си във срам.
На безразличието във мръсната поквара
като свиня сърцето се въргаля.
“Къде бе ти тогава? Заклевам те, отговори!”
Но не, Съвестта свенливо си мълчи.

Преобразен от Кирка, аз редя слова
достойни единствено за клетите грозници,
възбудено възпявам вътрешната красота,
а тайничко мечтая за прекрасните мръсници,
на блудството развратните сестрици,
с които да стенем похотливо до зори
докато Съвестта целомъдрено си се таи.
Нека тайно в манастира разгонени девиси
въздишат и се мокрят в сред разтворени крака,
сами да стискат изсушените си цици,
сквернейки име свято с похотта
на екстаза, достигнат чрез разпятие на стена.
“Какво ще кажеш, отвратително, нали?”
Но не, Съвестта свенливо си мълчи.

Смелост? Пфуй - реакция на Страх
(аз храбър съм за да не се излагам)
или отроче незаконно е на Глупостта -
лесно аз рискувам туй, което нямам
и лесно се раздавам, това, що аз не притежавам.
Нима любовта на мен принадлежи,
или пък животът, или пък смъртта дори?
И тъй, убивайки, аз себе си осакатявам
и мъча се в терзания - “Докога
Злото и Доброто зарове ще търкалят
на масичката разнебитена в моята душа?
Ей, ням съветнико, страж на чистота,
добро да правя искам и ти ме научи!”
Но не, Съвестта свенливо си мълчи.

Като че ли над себе си аз надсмивам,
А нима не е част от мен самия
Любовта - насмешка над любимата. . .

Икона? Ха! Към Нея се провиквам,
Но не, Съвестта свенливо си мълчи,
А пък аз се уморявам да я питам.

София, 1992

БАЛАДА ЗА МОЕТО ПОГРЕБЕНИЕ

“Тфу, отидох си аз мърцина!”
така възкликнах аз над своя гроб,
надвесен над трапа, където малцина
се бяха събрали под снежния свод
за душата ми да се молят на бог,
и аз се помолих дордето отмина
мигът на скръбта над ковчега убог.
По дяволите, и аз си отидох мърцина!

Свещеникът пръв си бързо замина,
процесията, малка без туй, оредя
и таз, която беше уж моя любима,
изчезна бързо с друг под ръка
(явно за него сега вдига пола)
И накрая остават само двамина
що не проляха фалшива сълза.
По дяволите, и аз си отидох мърцина!

Обръщат се бавно и бавно отиват
(о, истинска им е, виждам, скръбта)
в кръчма да обърнат по чаша ракия
защото е трудно на трезва глава
да понесеш с трезвен ум печалта.
Та Максим и Бобо наздравица вдигат
за приятеля, когото отнесе смъртта.
По дяволите, и аз си отидох мърцина!

Трима си бяхме, ще бъдем пак трима,
когато пак заедно сбере ни смъртта
и пак ще ударим по чаша ракия
на масата пред небесните райски врата.
По дяволите, и аз си отидох мърцина!

София, 1992

СТИХЧЕ НА ОТЧАЯНИЕТО

Чуйте тази чудесия:
Брей, че гадна орисия -
в таз любовна залисия
няма, няма прокопсия!

София, 1992

ОЧАКВАНЕ

Бодил разжарен в гърдите ми развърта
очакването,

о, кога ще дойде тя?

Нали все исках, все се молих
към небето

да ме споходи любовта.

Но всуе, във печал простенвах
и повтарях,

че не за мен е тя,

Но ето, неусетно бодил разжарен
във гърдите ми

тя страшно развъртя.

О, кога ще дойде Тя?

София, 1992

НА ЛЮБОВТА

О, сърце, кълбо на моите страсти,
с ръка изящна
любовта разплита твойта нишка тънка
докато накрай от теб остане
само пламенно зрънце
животворно, любящо и кървящо

О, мой ум, ложе на оси парливи,
с ръка изящна
любовта разпръсква твоята отрова
докато накрай от теб остане
само една постелка нежна
любвеобилна, крехка и кървяща

О, очи, о непреклонни шутове,
с ръка изящна
любовта отмахва ваште парещи лъжи
докато накрай от вас останат
само непритворните приятели
сладки, приятни и кървящи

О, уши, пълни със измамни сплетни,
с ръка изящна
любовта премахва слуховете ядовити
докато накрай от вас останат
само правдивите съветници
ясни, истинни, кървящи

О, устни, пълни със проклетия,
с ръка изящна
любовта подслажда солената вода
докато накрай от вас останат
само възторжени хвалители
неподправени, медни и кървящи

О, любов, ела!

София, 1992

ПРОМЯНА

Душата ми не ме боли,
умът ми лудост не обзема,
сърцето мое не кърви
като паднала сърна ранена.
Очите ми не плуват във сълзи,
не подсмърчам победен,
ръце не кърша, не треперя,
не хлипам и не съм сломен.
Отчаяни писма не пиша,
нито нижа стихове,
утеха в алкохола не подирям
за притъпени стихове.
Не се друсам с наркотици,
не съм развалина,
не търся нито курви, ни девици
за доказване на мъжка сила.
От хора не страня, не съм самотен,
не виня света около мен,
сметка не ще потърся аз от бога
за мой греховен тлен.
Не съм скала, не съм желязо
ако в раните ми сипат сол, крещя,
но сега очите ми са сухи
и в душата ми не се надига плач.
Не съм безчувствен егоист,
не съм ни луд нито глупак,
дори не съм и непукист,
не съм нецивилизован аз дивак.
В любовен трепет не горя
и за сини две очи аз не мечтая,
за чифт крака аз не ламтя,
не съм примрял за легло във тъмна стая.
Защо така? Дали не съм се повредил?
Или програмата е променена. . .
Защо не лея аз сълзи и не рева,
не вия, не ридая, нито плача, ни крещя,
не се виня, не тюхкам се и не треперя?
Не правя нищо като хората около мен.
Не чувствам ли?
Какво?
Аха!
Май ми писна от превземки,
станал съм обикновен човек,
ни в смях избухвам безпричинен,
ни в ридания,

станал съм обикновен човек.
Защо не плача?
Просто няма за какво!

София, 15.05.1992

Съд

Зората съмва мрачна,
старостта надзърта ядно из-зад камъни мъхнати
на безименни руини

Облаците се завръщат
да повият слънцето във своето тъжно одеяние
на неукротими бури

Затръшват се вратите
като отговор последен на дрезгава молба за помощ
в състрадание мъртво

Звездите са погълнати
от мощта на неизведаните тъмни дълбини
на неутешимото море

вятърът освирепява
и нежната милувка става удар на немилостив камшик
върху бледобялото лице

Песните замират
като меката мелодия се превръща в стон болезнен
на самотен оплаквач

Хълмите опустяват
и всичките оттенки на зелено се променят в миг неуловим
във едно безкрайно черно

Планините се разтърсват
и в див въртоп изчезват към ненаситните недра
на побеснялата земя

Пътеките обезлюдяват
и силуети призрачни се крият в студени пещери
от настъпващия гняв

Небето се продънва
и в ненастните височини орел лети и вика
“Горко! Горко!”

И ужас се нахвърля
на непокорството върху чадата, синове и дъщери
на повелителя на тъмнината

Защото е дошъл денят
чашата с гнева на агнето да се излее и кой би могъл
нявга да му устои

Дойде денят велик
пръстта да се върне в земята от-дето е дошла
и там да си остане

Утрото дойде страховито
духът да се върне при оня, който го е дал

и да чака за съд. . .

София, 1992

КАЛИАКРА

I

Зловеща кула се издига в небесата
над северните канари покрити с мъх
и сиви, мрачни облаците бяха
над нейния прокълнат връх.
Студ и полумрак царяха там,
безгласна тишина бе властелин,
при скали настръхнали, блестящи
опита се морето да подхване химн.
Но оттеква кулата със гласове безброй
на вече неми и забравени герои
и с мрачна мощ затулва песента,
що водата дръзна да запее.

II

И над древните мъгливи планини,
над подземия дълбоки, страшни,
над стгушени в боязън долини,
над коварните блата ужасни,
над равнините, де в мълчание прескръбно
златни арфи лежат, затънали в калта,
где потъпкани са флейти звънкогласни,
где песента заглъхва във нощта,
над лесовете, сплели тъжно клони
в саркофажен погребален свод,
над реки, повлекли в отчаяние
тъгата си без край, без брод,

III

Над мътните води, що плачат
със сълзите на безброй звезди,
що ридаят заедно с луната
за отминалите времена и дни,
над руинните постройки дето още помнят
бляскавата слава на отшумели младини,
които нявга в пир се веселяха,
а сега са дом на кучета и вълци зли,
над опустошената изранена земя,
над таз страна, наречена Забвение,
мракът своята мантия простря
и задуши със нея всякакво хваление.

IV

А кулата немилостиво се издига,
във величественост грозна тя стои
и своята сянка хвърля надалеч,

като мъртъв страж над мъртвите земи.
Над назъбения връх облаци се сбират,
да се впуснат в огнен танц готови,
яростно се бурята развихря
и се опитва да поклати стража из основи.
Но сякаш детска е тъй гневната и мощ,
бесният и рев е като плач,
а настървените светкавици и гръмове
прилични са на безподобен грач.

V

Ожесточена тя разярението стоварва
върху измършавялата земя
защото кулата стои непоклатимо,
недокосната от лютоста на таз убийца.
И планините свличат се във горест
под дъждовния камшик на тоз палач
и в жалбата и потреперват лесовете,
потънали в беснуващия здрач.
Накрая най се бурята успива,
одеждите съдрани земята пооправя
и в студ потрепваща зачаква,
примирена, следващото наказание.

VI

И аз вървах през поруганата земя
притиснат от вещаещ сумрак
към раните на осквернената страна
от здрачината притискан като враг.
Вървах, затъващ в тъмнина,
дъждът струеше се по морното ми тяло,
вървах, краката ми се губеха в калта
и страхът обви ме в своито покривало.
Приближавах се към призрачния силует
на възправилата се чемерна кула,
в неестествено очакване притихнала
със зловещаещ взор под мръсно було.

VII

Достигнах портата на адския чертог,
за миг поколебах се, спрях отвън,
но после стиснах змийската брава
и вратата открянах кат' насън.
Със скърцане се портите разтвориха
и прилеп ослепял политна вън,
задух тежък, застоял повея
и се разнесе кат' камбанен звън.
Отвращаваща воня ме лъхна,
ушите ми дочуха стонове без чет,

пристъпих във вътрешността незнайна,
с крака унесени като във бред.

VIII

По ридаещи студени камъни заходих
и очите ми съзряха стълбища извити,
отнесени във безконечната спирала
към мътнината на черния таван.
Бавно губеха се стъпалата
сред неизброимо множество от стъпки
и чезнеха към бездната мълчаща,
що изпращаше по тялото ми тръпки.
Треперещ и уплашен се изкачвах
по стъпалата изтерзани от следи
и не знаех от къде и към какво отивах
аз, бягащ от бучащите скали.

IX

Със сърце примряло и дробове изтормозени
ненадейно спрях пред някаква врата.
Напред път нямаше, назад изчезна,
вратата сякаш бе пред моята душа.
От процепа струеше жълта светлина,
причудливи сенки играеха по стената,
бравата бе обвита с белезникава тъма,
към нея прострах си нерешително ръката.
Що ме чакаше отвъд? Кой ли бе в оная стая?
Кой ли чака в светлината на свещта?
Кой ли скрит е зад таз врата сега?
кой обитава тази мрачна кула: призрак или човек?

София, 1992

ЧУЖДИ НОЩИ

Скитникът-вятър се лута из двора
дири напразно пролуки в стобора,
пръсва листата и облаци гони
в ревност злокобна на мен ми говори.
Чуждият вятър нашепва слова
на език неразбран във чужда страна.

Втренчен навън, край огнището сгушен
аз зъзна отвътре в копнеж непослушен
удавена жар в смирение покварно
сърцето е въглен - очернено и жалко.
В чуждия огън пламтят дървеса
ледено хладни в чужда страна.

Клепките тегнат, сънят ме отбягва
в незряща тъма видения гладни
поглъщат душата в сладостен спомен
за родна земя аз крея бездомен.
Чуждият покрив над мойта глава
е подслон неприветен в чужда страна.

Сърцето разпнато до писък отчаян
ноктите дращят да се впият в безкрая
на безумие страшно - удобство лениво
Балкана суров за ложе сменило.
Корава постеля младостта ми застла
измъчен се мятам в чужда страна.

Проклет от мечти, окован от съмнение
по родния край духът ми линее.

Рочестер, Октомври 1997

СЪДЪРЖАНИЕ

На теб	2
Скритият бог	3
Алеята на розите	4
Не искам да умирам	5
Епитафия	6
Как мразя	7
Ще умра през зимата	8
Над пропастта	9
. . . и бог си отиде	10
Най-доброто средство	11
Реквием	12
Оманатопея	13
Тъмната страна на слънцето	14
Етюд в алено	15
Плаващото ребро	16
Гарванът	17
Десет бели рози	18
Отвъд стените	19
Нов апокалипсис	20
Последно	21
Опази ме	23
Като шепот във вятъра	25
Here Endeth	27
Зла река	28
Когато спиш	29
Странно	30
Архиви	31
Пеперудите танцуват.	32
Сънища от отвъдното	33
Погребение	34
Химн	35
Да бъде човекът	36
Ще се мре	37
Енона	38
Dis Manibus	39
Балада за отминалите дни	40
Балада за странстванията	41
Балада за свенливата съвест	42
Балада за моето погребение	44
Стихче на отчаянието	45
Очакване	46
На любовта	47
Промяна	48
Съд	50
Калиакра	52

Чужди ноци 55